

Educațional

ȘCOALĂ & CREATIVITATE

NR. 10 2011

Argument

Petru Poantă

Ne aflăm la a doua ediție a Concursului de creație pentru elevi „Lucian Blaga”. În prezentarea de anul trecut am insistat asupra faptului că există încă în mediul școlar interes și chiar pasiune pentru fenomenul literar în ansamblul său: lectură și creație. Sigur, talentele explozive se afirmă în genere pe cont propriu, însă am constatat că în școlile unde funcționează cercuri literare și cenacluri apar emulația și înțelegerea adecvată a specificului literaturii. Iar asta se datorează în primul rând unor profesori cu vocație și chiar idealști. S-ar putea obiecta că opțiunile artistice ale citorva elevi nu constituie indicii ale performanțelor din învățământ, numai că din cercetările serioase și responsabile reiese că lipsa lecturilor permanente afectează atât puterea de concentrare cât și imaginația creatoare a copiilor. Cititul nu este doar divertisment, ci mai ales un aliment al inteligenței și al sensibilității. Apoi, lectura, respectiv inițierea în lumea valorilor, face posibilă capacitatea de discernământ. Creația literară la rîndul ei, obligatoriu hrănită din lecturi, este o formă de educație. Prin concursul „Lucian Blaga” revista „Tribuna” dorește să inducă și să întrețină în mediul școlar tocmai o asemenea idee. Înainte de orice, ea vrea să încurajeze pur și simplu actul de a scrie un text. Oricît de banale ni s-ar părea versificațiile unui elev de clasa a V-a, ele implică, în ingenuitatea lor, o diferență și un sentiment al trezirii. Cînd apare excepția, o evaluăm ca atare, conform unor exigențe ale codului literar. Încurajăm, așadar, și promisiunile oricît de vagi, din convingerea că o compunere naivă nu poate fi un pericol social. În cazul elevilor de liceu, pretențiile sînt mai mari, iar evaluarea urmărește semnele unei eventuale originalități, precum și situarea, sincronizată ori retardată, a creațiilor acestor tineri în cîmpul literaturii contemporane. Printre concurenții de acum o figură cu totul aparte face în acest sens Camelia Georgiana Maximoaia. Discursul poetic are o remarcabilă expresivitate a naturaleții. Confesiunea, lipsită de inhibiții, vibrează liric, se circumscrie „autenticismului” specific ultimei generații de poeți. Este evidentă o anumită familiaritate cu poezia contemporană și, în genere, cu „misterul” literaturii. Mai reflexivă și de o sensibilitate orientată spre anxietate existențială este Laura Todică, un nume care circulă de ceva timp prin lumea concursurilor literare. Tudor Cosmin Chelariu se află la nivelul unui romantism declarativ, al sentimentalismului sincer. Lipsește, deocamdată, în toate situațiile, ceea ce s-ar putea numi conștiința critică în producerea textului. De aceea, clișeele provenite din mimetism stau alături de expresiile fericite ale intuiției. Dar acestea reprezintă „mărcile” oricărui începător. Prin urmare, premiul, ca excepție, îi aparține Cameliei Georgiana Maximoaia, celelalte mențiuni avînd mai degrabă regimul unor încurajări din spațiul unei prezumtive „Poștă a redacției”.

Camelia Georgiana Maximoaia

Premiul I

clasa a XI-a C, Colegiul Național „Mihai Eminescu” Suceava

Pictură cu crini; restul e filozofie...

*Iubește-mă. Căci azi îți semăn ție
Mai mult decât oglinda din sufragerie.*

Astăzi îmi voi lăsa trupul să curgă ca un râu de-a lungul vieții
Și n-am să mai fiu conștientă de el;
E timpul să-nchid ochii; să-mi sparg visele între pleoape
Și să-mi privesc iubitul fără înflăcărare
ca pe o pictură cu crini ofiliți.

*

Ce face iubitul meu acolo? Clocește idei hexagonale;
„Totul e geometric și strîmt în lumea ta, amice.
Mai lasă și tu circuitul acesta periculos de gânduri și întoarce-ți privirea către singurele tale două puncte cardinale – brațele mele.”

*

Nu. El mă vrea simplă și concretă ca o felie de cozonac,
Și mă vrea albă și realistă ca cerul, iarna;
Se cramponează de toate trăirile mele florale
Și-l doare când simte că-i scap printre degete.

*

Cine-oi fi eu? Câteva kilograme în brațele lui, buze care vibrează și ochi care știu să plîngă, o desagă de „sentimente”... Iată ce cuvânt!
Ți se lipesc de suflet, nu ca niște fluturi, ci ca niște molii. Da, da, ca niște molii!
Așa sunt toate sentimentele: te rod, te sfarmă, te descompun.
Dar eu, adică femeia cu ochii oboșiți de mîine – eu iubesc chițibușurile aruncate de el la gunoi, ochii mei nu se închid când visezi și asta îl scandalizează cel mai tare:
„De ce nu ești realistă? De ce nu gîndești?”

*

Ei, ce să spun!
Și eu știu să-mi beau cafeaua cu picioarele pe masă;
și eu știu să mă uit la televizor fără să-mi pese că ăla mic mănîncă butoanele de la telecomandă; știu și eu să fac dintr-astea, oho!
(Ca să vezi cât e de lucid iubitul meu, cât de rațional, sublim... superior, ce să mai...?)

*

Și mă gîndesc: Cum poate patul să ne readucă pe aceeași linie!
În dragoste suntem la egalitate, iar rațiunea sare din schemă ca un arc.
Numai atunci, ca două gălbenușuri într-un ou
Noi suntem doi și totuși unul singur...

*

Înghit și eu luciditatea amară; duhnesc a rațiune și orgoliu.

Nu-mi stă nicio fărîmă de iluzie în cale.
În bucătărie, mîncarea a început să prindă o crustă metafizică
iar de pretutindeni se ridică în aer aburii căutărilor propriului eu.
Pregătesc cina iubitului meu meditînd la conservarea trupului pudic al cepei, învelit cu o „mie și una” de foi,
la flăcările iadului pârjolind cazanul infernal cu sarmale
și la mitul țării unde curge numai „lapte și miere”.

*

Dragul meu, sunt dreaptă, mai dreaptă decât însăși rațiunea;
nu mai am nimic, nicio linie curbă care să-mi trădeze feminitatea;
nici măcar pîntecul nu se mai încovoiaie a copii, fiindcă nu mă mai deschid;
Mă îndop cu filozofie de cea mai bună calitate scormonind privirea ta albastră și piezișă și mă îndepărtez de tot ce-am fost.
Astfel, mă găsești, nu-i așa?! Echivalentul miezului tău,
acea jumătate „altfel”, dar care ți se potrivește de minune,
visul tău rațional, ecoul iubirii tale
eul distrus tocmai din plăcerea de a-l reîntregi.

*

Astăzi îmi voi lăsa trupul să curgă ca un râu de-a lungul vieții;
și-am să-ți zic intelectual în loc de iubit că tot cu „i” începe,
și-am să te aștept ca pe o a doua inimă a mea...

Ziua în care m-am hotărît să te iubesc

Seara trecută am urcat un etaj și, în fața oglinzii, cu multă pudră și-o rochie scurtă, am încercat să nu mmai fiu cuminte
sau măcar să arăt că-mi pasă mai puțin de celălalt care nu știe
cât de mult mă străduiesc eu, în lipsa lui, să-mi dezvelesc coapsele;
când m-am întors jos, te-am găsit simplu și concret
ca o mișcare de copil, în somn; și nu m-am simțit mai frumoasă,
cu toate că pudra și rochia scurtă începeau să-și facă efectul...
Ar fi trebuit să pun pe mine o bluză decolorată, să stau lângă tine și să-ți spun cât de mult urăsc eu
oglinzile în care, alături de chipul meu, apare alt, chip,
mai frumos și mai ordonat și că nici un dermatograf din lume
nu poate să-mi scoată ochii în evidență așa cum o faci tu;
și ele, chipurile ovale și drăgălașe din oglindă, împreună cu
trupurile lor rîdeau și dansau, pulsînd sub streșina unui sunet greu de contemplat...
Iar noi ne-am gîndit că dansul e pentru cei care nu suportă

dinamismul roșu al inimii și vor să-l camufleze, dînd prostește din mâini și din picioare ca și cum ar ține neapărat să demonstreze că au și ei o... inimă.

Mai ții minte? Ție-ți plăceau plimbările lungi, îți plăcea să simți în spate zimții agitați ai unui lătrat de câine
în timp ce-ți croșetai mărunt pe buze replica aceea pe care
n-a omis-o niciun film, până-n zilele noastre, ca și cum cele două cuvinte pot fi spuse și când stai cu capul în jos sau când ai gura plină – e totuna.

Dar asta a fost după ce ai pus pe tine sacoul gri iar eu, privindu-ți umerii, am înțeles că te vreau mai mult ca ieri
Și am plonjat fericită într-un pahar cu șampanie, sau
poate că nimic n-a fost adevărat,
poate că noaptea se mai întâmplă să inventăm lucruri...

și eu n-am stat niciodată desculță în brațele tale; Poate că am fost dintotdeauna în camera asta, poate că
n-am coborât vreodată să văd ce mai faci și n-am purtat cea mai scurtă rochie din istoria șifonierului meu...

Am stat aici, la fereastră, și-am așteptat în tot acest timp,
crezînd că muzica și toate celelalte lucruri sunt doar
în închipuirea mea și că niciodată nu voi mai vedea alte chipuri
mai frumoase și mai albe în oglinda în care mă voi privi din când în când...
...Poate că ai venit târziu, când eu nu mai eram la fereastră...

Îmi place să mă gîndesc că ți-ai dat jos sacoul gri cu o mișcare de copil obosit
și-ai venit lângă mine, fără să spui un cuvînt de parcă
somnul meu ar fi însemnat, dintr-o dată, o discuție lungă
între două perechi de pleoape care nu mai vor să-și spună nimic...

*

Dar în dimineața aceasta am cearcăne care seamănă cu niște păreri de păsări negre umblînd somnoroase pe chipul meu și...
...nu mai știu câte țigări ți-am dat voie să fumezi noaptea trecută,
cam câte pahare s-au ciocnit în lipsa mea...
te rog, deschide fereastra și închide televizorul, cred că astăzi e ziua în care m-am hotărât să te iubesc.

Tudor Cosmin Chelariu

Mențiune
clasa a XI-a A, Liceul „Grigore Antipa”
Botoșani

A fost...

Acea față n-a existat niciodată
A fost doar o lună cu obrajii delicați
de piersică
A fost doar un zbor alintat de pescăruși
Retezând iarba înaltă, stelară a mării.
Și mâinile mele, strângând la piept,
curcubeul,
Care zvâcnea de culoare...
De fapt, n-au fost decât ochii
Care schimbau zâmbete și nuanțe cu
florile și fluturii
Poate a fost și mai puțin decât atât,
Poate n-am fost decât eu,
De mână cu visul care-mi povestea despre
tine
Și stelele culcate-n părul tău.

Scrisori netrimise

Se strâng înspre tine toate drumurile
Vezi,
Sufletul pașilor te știe
Simt gustul cuvintelor
Totul să fie
Până la tine
Sentiment deslușit și curat.
Iubito, cheamă-mă-n gândul tău
În miezul nopții
Când lumea miroase a stele
lacrimi de aur
noaptea picură din cer
și umbrele sunt pline de ea.

Laura Todică

Mențiune
clasa a X-a A, Colegiul Național „Horea,
Cloșca și Crișan” Alba-Iulia

Cai de vis

Sub ploaia care stă să cadă
Se naște mînzul din umbră.
Pe pămîntul pustiu, dînd obol visului.
În non sensul giratoriu al unui fost bazar,
Actorii încearcă exerciții de stil,
Amestecînd în alchimia asiatică
Povestea albastră și amintirile cailor din stepă.
Simfonia lupului ascunde în noi
Silogismele amărăciunii
Și testamentele trădate,
Pierdute în anticariatul din Kabul.
Orbi prin Gaza, căutăm lucrurile transparente,
Pipăind din vârful degetelor țara de mlaștină.
Rege, damă, valet – ritornela foamei.
Se năruie castelul de nisip
Și pe harta iubirii, calul fantomă
Caută cititoarea în dantelă,
Ascultînd nocturne. Povești despre muzică și

amurg

și despre fragilitatea pescărușilor împăiați.
Își trece în galopul nebun candidații la fericire.
Lacrimi și sfinți. Și uită că, de fapt,
Copilul mînz se naște din vis...

Raport asupra singurătății

Dependenți de libertate
Căutăm cunoașterea absolută.
În scurta istorie a umbrei,
Permițîndu-ne luxul melancoliei,
În întunericul de la amiază,
Ascultăm muzică pentru cameleoni.
Fărăme de memorii prin intermitențele morții,
Raport asupra singurătății
La Tropicul Cancerului,
Implorînd o a doua șansă.
Vagabonzii orașului cu salcâmi
Deslușesc chipurile ascunse în desenul din
covor.
Năluciri, parfum de femeie, viziunea vidului.
Omul care era joi
Invocă sfântul nebuniilor incipiente.
Clipa răsului. Nemurirea.
Dependenți de iubire
Visăm insula din ziua de ieri
Și învățăm că învingătorul este întotdeauna

Daniela Bejinariu

clasa a IX-a A, Colegiul Național
„Petru Rareș” Suceava

Metamorfoză

Cearșaful alb pătat de visele tale,
mototolit, cu strângeri de buze atunci străine,
astăzi amare, pline de sângele dimineții
confuze,
desfașă un puls timid.

Metamorfoză cu focul de vară,
sub razele pline de soare.
Femeie,
cu privirea-ți amară
și inima beată
scrutezi orizontul prin geamul cel tâmp...

Femeie, tu, voce a vieții,
ființă răscolind flori,
adună-ți iarăși pulsu-n așternuturi
ca-n buze dulci să redescoperi infinitul...

Antonela Tudorescu

clasa a XI-a A, Colegiul de Științe
„Grigore Antipa” Brașov

Mov

Se spune că mov înseamnă fericire
și am câteva idei
despre cum să fur movul de peste tot
pentru a fi fericită.
Am câteva idei despre mov,
despre cum eram înainte
și după ce „mov” a apărut în viața mea...
despre cum e iubirea mea mov!
Și aș fura pasărea din colț... are coada liră...
Degetele mele ar vibra pe buze o simfonie
și nebunia mea mov
ar avea mult, mult mov în copacul tău!
Te-ai grăbit să pleci...
Nu mi-ai dat forma și energia pe care o
ceream.
Abia te înalți scriind movul, iubirea,
că și luneci spre versul final...
E riscant!... Și ideea cu fericirea?
Cred că se mai poate lucra cu obsesia
movului!

Monica Horbaniuc

clasa a XI-a C, Colegiul Național
„Mihai Eminescu” Suceava

Micul vis

Mă cuprinde o sete mistuitoare,
O forță odată depusă putea să-mi schimbe
ușor destinul vieții.
Pluteam, cădeam în alb, în albul ce devenea
tot mai repede gri,
Am luat în mână eșarfa roșie din apă și
pentru o secundă, apa-mi era roșie,
Iar eu, o plasă fără noroc.
Apa mă înzestra în cel mai sensibil mod,
Iar eu o ascultam, supusă și amoroasă de
magia ei.
Deodată, aveam aripi, aripi fragile atât de
negre, încât prin noapte nu-mi dădeam
seama de frăgezimea și de delicatețea lor.
Am început să zbor de parcă făceam asta de
când eram mică,
Lent și cu precizie, îmi lăsam ușor degetele
picioarelor să rupă apa,
În zece linii paralele și egale.
Mă gâdila profund, dar în același timp îmi
răscolea simțirile,
Dar eu renunțam să mă înalț, coborînd
contra voinței aripilor în jos,
Cât mai aproape de apă.
Pic-pic, un cerc mare înconjurat de cercuri tot
mai dese, buline deasupra apei tot
mai puține, mișcări fără viață, dar cu dorința
de a trăi... Zgomot și urmează liniște.

Valentina Ioana Dodea

clasa a VIII-a, Școala cu clasele I-VIII
Muntele Rece (Cluj)

Iepurașul

Un animal drăgălaș,
Un scump îngerăș,
Un urechiat și-un mustăcios -
Un iepuraș!

Multă blăniță,
Urechi ciulite,
Piciorușe scurte
Și-mblănite.

Mustăți și botic,
Morcovei în vizuină,
O pată după-un ochișor...
Și fură din grădină!

Edina Menyhart

clasa a V-a, Liceul Teoretic Buziaș

Scriitorii

Scriitorii sunt maiestuoși,
Scriitori-s prețioși,
Scriitorii scriu poezii cu rime
Și povești - cu antonime;

Scriitorii sunt măiestroși,
Scriitori-s prețioși,
Scriitorii au idei -
Și scriu în bordei.

Ancuța Boncilă

clasa a V-a, Liceul Teoretic Buziaș

Iarna

Iarna va veni în zori,
La fereastră va pune flori -
Cât de veseli vom fi noi
Că ne-aduce bulgări noi.

Săniuța va zbura
Și pe toți ne-o bucura -
Vom pleca la derdeluș,
Loc frumos de săniuș.

Cu noi va veni Grivei,
Vom striga cu toții: Hei!
Grivei vesel va lătra
Și noi toți ne-om bucura.

Manuela Stan

clasa a V-a, Liceul Teoretic Buziaș

Pisica

Pisicuță pis, pis, pis,
Te-am văzut și ți-am zâmbit;
Te jucai, te învârteai
Și cu mine tu râdeai.

Ești frumoasă, ești stufoasă,
Pisicuță drăgăstoasă!
Suntem prietene de mult
Și nu ne vom despărți nicicând.

Alida Anton

Clasa a V-a, Liceul Teoretic Buziaș

Cartea

Carte, cărticica mea,
Eu nu te voi uita...
În bibliotecă mă așteptai,
Prăfuită tu erai;

Foile le răsfoiam,
Cuvintele le citeam,
Autorii îi îndrăgeam,
Imaginile le iubeam,

Coperta o admiram,
Biblioteca o curtam
Ca volumele să ți le pot vedea -
Cărticica mea, cărticica mea...!

Nicoleta Târziu

clasa a V-a, Liceul Teoretic Buziaș

Cartea mea

Cartea mea, cărticică,
Tu ești mică și iubită
Iar noi vrem să te citim
Ca să știm.

Lucruri multe, lucruri noi,
Hai să le-nvățăm și noi!
Să citim, să scriem bine -
Haideți să citiți cu mine

Lucruri multe despre viață,
Amintiri având speranță!
Și încă-o dată, cartea mea,
Te iubesc și nu te-aș da.

Supliment coordonat de:

Petru Poantă
Victor Cubleșan
Ioan-Pavel Azap

Supliment ilustrat de:
Stefan Socaciu